Óriási mesekincset hagyott ránk a múlt. A társadalmi változások révén a népmesék hagyományos útja – mellyel a hallgatóhoz juthatott – egyre szűkebb lett, azzal fenyegetve, hogy elvész. Nem a mesék halványodtak, hanem a valódi találkozások. A változásokra válaszul nagyjaink, a mese jelentőségét és a helyzet súlyosságát mérlegelve, az átörökítés új formáit keresték. Benedek Elek jókora csokrot gyűjtött össze és hagyott ránk ebből a sok színben pompázó világból. A jó 100 esztendő elmúltával is csorbítatlanok érdemei. Ő a népmeséből született gyermekmese igazi megteremtője, és az első színpadi mesemondónk is. Ennek elismeréseképpen a Magyar Olvasástársaság kezdeményezésére, az Ő tiszteletére ünnepeljük születése napján a meséinket, mesemondóinkat és mesegyűjtőinket.

A népmesék nem egy letűnt világ nyomai, hanem elődeink ránk örökített bölcsességének gyöngyszemei. „Szerencséd, hogy öreganyádnak/öregapádnak szólítottál”. A mese a lelki rokonunk, a bölcs és tapasztalt öregapánk és öreganyánk, aki a kellő időben tanáccsal és segítséggel látja el a tisztelettel és nyitott szívvel feléje forduló hallgatót. A népmesék kincsestárában tudást és erőt kap kis és nagy küzdelmeihez az, aki megdolgozik érte. A mese reményt és erőt adó, csodával meglocsolt szigorú tanítónk, aki mindig azt mutatja meg magából, amire épp szükségünk van. Akárcsak régen, ma is öreg és fiatal, küzdő és pihenő mást hall meg a meséből, és másra használja. Ez a mindent járó malmocska a nyitott szemre, fülre, szívre vár.

A mese maga a kincs, de az út is, amelyen eljutunk hozzá. A népmese az élőbeszéd művészete. A mesemondó és a hallgatók között egy különleges, varázslatos kapcsolat jön létre, ahol a közönség közbeszólásaival alakíthatja a mese folyamatát, mégis: soha nem térhet le a mesei szabályok ösvényéről. A mesei nyelv ismerete az összetartozás élményével ajándékozza meg a mesét hallgató felnőtteket és gyerekeket. A máig tartó néprajzi gyűjtések lehetőséget adnak, hogy meséinket „újratanuljuk”, s ha megismertük őket, visszahelyezzük a mindennapi életünkbe, ahol gyerekeinkkel együtt megtaláljuk a boszorkányok, királyok és szegény legények között önmagunkat. A népmese hatalmas ereje, mind a mai napig elsősorban a szóbeliségben rejlik. Folyamatosan változnak az alkalmak és a forma, ahol a mese újjászülethet, a mondott és hallott népmesék ma is csodatevők.

Nem feledkezhetünk meg a gyermekeknek íródott mesekönyvekről sem. Napjainkban egyre több a színvonalas, tartalmában és látványában is „gyermekbarát” mesekönyv. E könyvek nézegetése, együtt olvasgatása elengedhetetlen a gyerekek egészséges, kulturális fejlődéséhez, az embercsemete olvasóvá neveléséhez és az olvasó Emberré válásához.

